ดื่มให้แก่ดวงตาของเธอ

素敵な日本人

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
เมธี ธรรมพิภพ แปล

คำนำสำนักพิมพ์

'ดื่มให้แก่ดวงตาของเธอ' เป็นผลงานรวมเรื่องสั้นหลากสีสันของฮิงาชิโนะ เคโงะ ที่ทั้งลึกลับ ตลกขบขัน และอบอุ่นหัวใจ เต็มไปด้วยไหวพริบและการหักมุม เรียกได้ว่า 'สนุกครบรส' จนอาจเผลออ่านรวดเดียวจบ หรือแม้แต่ใครที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ ก็ยังอ่านเล่มนี้ได้อย่างง่าย ๆ และเพลิดเพลิน

คุณจะได้สัมผัสกับอารมณ์อันหลากหลายระหว่างที่อ่าน พบกับตัวละครซึ่งคล้ายใครบางคนที่รู้จัก หรือปัญหาต่าง ๆ ซึ่งคล้ายกับที่คุณเคยเจอ หรือแท้จริงแล้วอาจเป็นเพียงภาพจินตนาการที่ชวนให้คุณเผลอคิดตามไปเอง...

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านร่วมสัมผัสความยอดเยี่ยมของเรื่องสั้นทั้งเก้าเรื่องนี้ แล้วคุณจะรู้ว่าภาพจินตนาการในหัวสามารถเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือได้ด้วยตัวอักษรเพียงบรรทัดเดียว...มันเป็นอย่างไร

สำนักพิมพ์ฮัมมิงบุ๊คส์

สารบัญ

ความตั้งใจปีใหม่	7
วันวาเลนไทน์ปีที่สิบ	35
ฉลองวันเด็กผู้หญิงเพียงลำพังในค่ำคืนนี้	63
ดื่มให้แก่ดวงตาของเธอ	89
ทารกให้เช่า	113
นาฬิกาชำรุด	135
ปาฏิหาริย์แซฟไฟร์	161
ปริศนาคริสต์มาส	189
ลูกประคำคริสตัล	221

ความตั้งใจปีใหม่

๑

แท่งหมึกถูกฝนกับน้ำช้า ๆ เป็นเวลานานเพื่อให้เป็นน้ำหมึก เสียงแท่งหมึกเสียดสีกับแท่นฝนหมึกดังไปทั่วห้องปูเสื่อญี่ปุ่นขนาดหกเสื่อ เสียงจากห้องข้าง ๆ เงียบไปแล้ว ยาซูโยะประดับตกแต่งหิ้งบูชาจนถึงเมื่อสักครู่ ตอนนี้เธอคงทำเสร็จแล้ว

ทัตสึยูกิหยุดฝนแท่งหมึกเมื่อเห็นน้ำหมึกมีสีเข้มพอ เขาวางแท่งหมึกลงแล้วหยิบพู่กันขึ้นมาแทน จุ่มปลายพู่กันลงน้ำหมึกพร้อมหลับตาเบา ๆ เขาคิดไว้แล้วว่าจะเขียนตัวอักษรอะไร

เขาสูดลมหายใจลึกแล้วลืมตาขึ้น มองไปที่กระดาษแผ่นสีขาว ยืดหลังตรง ยื่นปลายพู่กันเข้าไปใกล้

ทันทีที่อารมณ์เขาพลุ่งพล่านขึ้น เขาก็วาดพู่กันรวดเดียวเพื่อเขียนคำที่ประกอบด้วยอักษรคันจิสองตัว ก่อนจะวางพู่กันลงแล้วมองอีกครั้ง

เขาพอใจที่เขียนได้ดี เขาสอบผ่านการเขียนพู่กันระดับสอง จึงมั่นใจเรื่องพู่กันอยู่บ้าง

เขาพึมพำว่า เรียบร้อย แล้วเก็บอุปกรณ์เขียนพู่กัน

ในห้องข้าง ๆ ยาซูโยะกำลังนำเหยือกสำหรับใส่เหล้าบูชาเทพออกมาจากกล่อง บนโต๊ะเตี้ยสี่ขาซึ่งตั้งอยู่บนพื้นมีถ้วยเหล้าสองใบวางไว้ก่อนแล้ว และยังมีถุงที่เขียนว่า 'เหล้ามงคล' ด้วย

ส่วนประกอบของเหล้ามงคลคือสมุนไพรนานาชนิด เช่น คำฝอย เป่ยซาเซิน โกฐเขมา เปลือกส้ม ดอกบอลลูน กานพลู พริกไทยญี่ปุ่น เทียนข้าวเปลือก ชะเอมจีน อบเชย เมื่อนำไปผสมกับเหล้าและมิรินก็จะได้เหล้ามงคล

ตามธรรมเนียมของครอบครัวมาเอจิมะ เมื่อขึ้นปีใหม่จะเขียนอักษรด้วยพู่กันและดื่มเหล้ามงคลกัน หลังลูก ๆ ออกไปมีชีวิตของตัวเองจนในบ้านเหลือกันแค่สองสามีภรรยา พวกเขาก็ยังปฏิบัติตามธรรมเนียมนี้เรื่อยมา

"เขียนพู่กันเป็นไงบ้าง" ยาซูโยะถาม

"อืม เรียบร้อยดี ไว้เดี๋ยวจะเอาให้ดูนะ"

ยาซูโยะตอบด้วยรอยยิ้มว่า เดี๋ยวจะรอดูนะ

ทัตสึยูกิมองนาฬิกาบนผนัง ใกล้จะหกโมงเช้าแล้ว

"ไปกันเลยไหม"

"ได้"

"ใส่ชุดหนา ๆ ล่ะ พยากรณ์อากาศบอกว่าวันปีใหม่อากาศหนาว"

"ได้เลยจ้า"

เมื่อเตรียมตัวเสร็จ ทั้งสองก็ออกจากบ้าน รอบตัวยังมืดอยู่ อากาศเย็นจนต้องหดคอไว้ใต้ผ้าพันคอ ยาซูโยะสวมเสื้อโคตตัวเก่า บริเวณข้อศอกเป็นขุยเต็มไปหมด

ทั้งสองตรงไปที่ศาลเจ้าใกล้บ้าน พวกเขาไม่ได้ไปศาลเจ้าดัง ๆ หลายปีแล้ว เพราะคิดว่าการสักการะเทพวันปีใหม่ แค่ไหว้เทพในเมืองที่ตนอยู่ก็เพียงพอแล้ว

จากกลางทางไปถึงศาลเจ้าแทบจะเป็นถนนสายเดียวโดยไม่มีทางแยก ระหว่างทางไม่มีใครแม้แต่คนเดียว เวลายังเช้าอยู่ก็มีส่วน และมีคนที่ตั้งใจจะมาสักการะเทพที่ศาลเจ้าในเมืองตัวเองน้อยลงด้วย งานเทศกาลที่จัดในศาลเจ้าก็เงียบเหงาลงทุกปี ตามท้องถิ่นต่างๆ ก็คึกคักน้อยลงทุกที่

เสาประตูศาลเจ้าเริ่มปรากฏให้เห็นเบื้องหน้า เนื่องจากไม่มีไฟริมถนน หลังเสาประตูจึงมืดสลัวจนมองอะไรไม่ค่อยเห็น

ทั้งสองเดินขึ้นบันไดหินแล้วลอดใต้เสาประตูศาลเจ้า ถ้าตรงไปจะเจอตัวศาลหลักซึ่งเป็นที่ประทับของเทพเจ้า ทางเดินถึงศาลหลักเป็นทางกรวดหิน

อุ๊ย ยาซูโยะอุทานขึ้น "อะไรน่ะ ตรงโน้น"

ทัตสึยูกิหันไปทางที่ภรรยาบอก แล้วเขาก็สังเกตเห็นเหมือนกัน มีอะไรบางอย่างวางอยู่บนพื้น

ทั้งสองเดินเข้าไปใกล้จนรู้ว่าคืออะไร ที่จริงไม่ใช่อะไรบางอย่าง แต่เป็นคน และไม่ใช่วางอยู่ แต่นอนหมดสติอยู่

"เขาเมาหรือเปล่า"

"ก็เป็นได้"

ทั้งสองเดินเข้าไปใกล้อย่างหวาดๆ คนที่นอนอยู่เป็นผู้ชาย และที่แปลกคือเขาสวมแค่ชุดลองจอห์นทั้งเสื้อและกางเกงโดยไม่สวมอะไรทับ และไม่สวมรองเท้าด้วย

เอ๊ะ ยาซูโยะอุทาน "คนนี้คือ...คนนี้คือ..."

"เอ๋?" ทัตสึยูกิมองหน้าชายคนนั้นดีๆ เขาน่าจะอายุเจ็ดสิบกลางๆ เป็นคนตัวผอมเล็ก

เฮ้ย คราวนี้ทัตสึยูกิเป็นฝ่ายอุทานบ้าง

คนที่นอนหมดสติอยู่คือกำนันของเมืองนี้เอง

วันวาเลนไทน์ปีที่สิบ

1

ร้านแห่งนั้นอยู่บนชั้นหนึ่งของตึกที่มีร้านจำพวกเสื้อผ้าราคาแพง ประตูทางเข้าหันหน้าให้สวนกลางตึก ภายนอกจึงมีบรรยากาศเหมือนบ้านเดี่ยว

พอเปิดประตูบานที่ตกแต่งแบบเคร่งขรึมออก ก็พบชายผูกหูกระต่ายยืนอยู่ เขาก้มหัวให้นิด ๆ พร้อมกล่าวทักทายด้วยน้ำเสียงสุขุมว่า ยินดีต้อนรับครับ

"น่าจะใช้ชื่อสึดะจองไว้ครับ" มิเนงิชิกล่าว

"ทางร้านเตรียมโต๊ะไว้ให้แล้วครับ"

ชายคนนั้นพาเขาเข้าไปด้านในร้าน มีโต๊ะสำหรับสี่คนตั้งเรียงราย แต่มีคนนั่งราวยี่สิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น แม้คืนนี้จะเป็นคืนวาเลนไทน์ แต่ร้านอาหารฝรั่งเศสในวันธรรมดาอาจว่างแบบนี้อยู่แล้ว

ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะมุมร้าน เธอเห็นมิเนงิชิแล้วส่งยิ้มให้ ดูเหมือนเธอจะผอมลงกว่าสมัยก่อน แต่ใบหน้าได้รูปยังเหมือนเดิมไม่

เปลี่ยน ดวงตาเรียวยาวดูมีเสน่ห์แบบผู้ใหญ่เพิ่มเข้ามา

มิเนงิชิดูนาฬิกา เขามาถึงก่อนเวลานัดห้านาที

"ขอโทษที่ให้รอนะ แย่จัง ผมอุตส่าห์ตั้งใจว่าจะมารอคุณก่อนแท้ๆ"

"ฉันมาถึงเร็วเองแหละ ไม่ต้องคิดมาก" เสียงเธอยังขึ้นจมูกนิดๆ เหมือนเดิม แต่ฟังดูสง่าขึ้น

มิเนงิชินั่งบนเก้าอี้ แล้วมองหน้าสึดะ ชิริโกะอีกครั้ง "สวัสดี"

"สวัสดี ไม่ได้เจอตั้งนาน"

"ดูคุณสบายดีนะ ดีแล้ว"

"คุณก็เหมือนกัน"

ชายที่ดูเหมือนเป็นซอมเมอลิเยร์เดินมาที่โต๊ะ และถามว่าจะดื่มแอลกอฮอล์ประเภทไหนก่อนอาหาร

"เอาแชมเปญไหม" ชิริโกะถาม

"ดีเหมือนกัน เอาสิ"

พอซอมเมอลิเยร์เดินจากไป มิเนงิชิพูดขึ้นว่า "ตกใจหมด ผมไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจู่ๆ คุณจะติดต่อมาหาตอนนี้"

"ขอโทษที ฉันรบกวนหรือเปล่า"

"ไม่เลย" มิเนงิชิส่ายหัวแรง "ถ้ารบกวน ผมคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้หรอก ผมดีใจนะ พูดตามตรงคือผมอยากเจอคุณมาโดยตลอด แต่ไม่รู้จะติดต่อยังไง เลยตัดใจไปแล้ว"

"งั้นก็ดี" ชิริโกะยิ้มจนเห็นฟันขาว "ฉันยังกลัวอยู่ว่าขอนัดเจอนักเขียนขายดีแบบนี้จะเสียมารยาทหรือเปล่า"

"ขายดีอะไรเล่า ไม่ได้ออกหนังสือเล่มใหม่มาตั้งปีกว่า ประชดกันหรือเปล่าเนี่ย"

"กำลังวางโครงเรื่องอยู่ใช่ไหมล่ะ ฉันรออ่านหนังสือเล่มใหม่อยู่นะ"

"ตามอ่านหนังสือผมด้วยหรือ"

"แน่สิ" ชิริโกะพยักหน้า "ฉันอ่านหนังสือคุณทุกเล่มเลย"

"เป็นเกียรติมาก"

ซอมเมอลิเยร์นำแชมเปญมา มิเนงิชิมองฟองอากาศจำนวนนับไม่ถ้วนเริงระบำอยู่ท่ามกลางของเหลวสีเหลืองอำพัน ก่อนหยิบแก้วขึ้น "แด่การกลับมาพบกันอีกครั้ง"

"แถมเป็นวันวาเลนไทน์ครั้งแรกในรอบสิบปีอีกด้วย" ชิริโกะหยิบแก้วมาชน

มิเนงิชิดื่มแชมเปญพร้อมชำเลืองมองชิริโกะด้วยหางตา รูปร่างของเธอในชุดเดรสสีกรมท่าดูเหมือนแทบไม่เปลี่ยนไปจากเมื่อสิบปีก่อนเลย เธอยังอายุสามสิบต้นๆ สำหรับผู้หญิงแล้วถือว่ากำลังจะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวด้วยซ้ำ

ชายชุดดำนำเมนูมาให้

"มีอะไรที่กินไม่ได้หรือเปล่า" ชิริโกะถามหลังกางเมนูดู

"ไม่มี"

"งั้นฉันขอเลือกเลยได้ไหม"

"ได้สิ"

เธอพูดว่า ถ้างั้น... แล้วเริ่มสั่งอาหาร ดูเหมือนจะมีเมนูอาหารชื่อว่าคอร์สพิเศษสำหรับวันวาเลนไทน์ด้วย

"คืนนี้ฉันขอเป็นเจ้ามือเองนะ" ชิริโกะเอ่ยหลังชายชุดดำเดินจากไป

"ไม่ได้หรอก น่าเกลียดแย่"

"ก็ฉันเป็นคนชวนนี่นา"

"อืม...ก็ได้" มิเนงิชิพยักหน้า "งั้นผมไม่เกรงใจนะ"

"อืม ไม่ต้องเกรงใจ" ต่างหูข้างขวาของเธอส่องประกายระยิบ-

ฉลองวันเด็กผู้หญิงเพียงลำพังในค่ำคืนนี้

๑

ซาบูโรกลับถึงบ้านเกือบห้าทุ่ม เขาอยู่ตัวคนเดียว บ้านเดี่ยวทั้งหลังจึงมืดสนิท หน้าต่างไม่มีแสงไฟลอดออกมา แน่นอนว่านี่เป็นเรื่องปกติ แต่เฉพาะคืนนี้เขากลับเศร้าอย่างไม่มีสาเหตุ ตอนเขาผลักประตูรั้วขึ้นสนิมเพื่อเปิด มีเสียงโลหะเสียดสีกันดังก้อง ได้ยินแค่นี้เขายังรู้สึกว้าเหว่

เมื่อกลับถึงบ้าน สิ่งแรกที่เขาทำคือล้างหน้าและบ้วนปากที่อ่างล้างหน้า ตอนลูกสาวยังเล็ก เขาและภรรยาเริ่มทำแบบนี้เพื่อเป็นตัวอย่างให้ลูกสาว และเขายังทำเรื่อยมาจนเป็นนิสัย ไม่แน่ใจว่าเพราะการทำแบบนี้หรือเปล่า เขาจึงจำไม่ได้ว่าตนเคยเป็นไข้หวัดใหญ่สักครั้ง

เขาถอดเนกไทและเสื้อตัวนอกออก แล้วนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่น สัมผัสได้ว่าความเหนื่อยล้าเอ่อล้นขึ้นมาทันที เขาคอแห้ง แต่ขี้เกียจไปหยิบเครื่องดื่มในครัว

ซาบูโรถอนหายใจแล้วมองไปด้านบนตู้เก็บของที่อยู่ข้าง ๆ ใน

กรอบรูปมีภาพคานาโกะยิ้มอยู่ เป็นภาพที่ใช้วางหน้าโลงในงานศพ

นี่ เธอคิดว่าไง...ซาบูโรถามภรรยาที่อยู่บนสวรรค์

แน่นอนว่าคานาโกะในภาพถ่ายไม่ตอบอะไร แต่เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเธอตอบอย่างใจเย็นด้วยสำเนียงถิ่นคันไซ[1]แบบเฉพาะของเธอว่า "ไม่เห็นเป็นไรนี่ ถ้ามาโฮะรับได้"

ก็เธอเป็นคนอดทนนี่ เลยอยู่กับแม่ฉันได้ทั้งที่แม่ก็เป็นแบบนั้น แต่ฉันไม่อยากให้ลูกเราต้องทนเลย...

ซาบูโรนึกทบทวนเหตุการณ์ในคืนนี้อีกครั้ง ทำแบบนี้อาจมีแต่จะทำให้เขาหดหู่เปล่า ๆ แต่เขาก็อยากนึกหาเหตุผลดี ๆ ที่จะเข้าข้างตัวเองให้เจอสักนิด

เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน เขาไปภัตตาคารหรูในตัวเมืองกับมาโฮะผู้เป็นลูกสาว เพื่อไปพบกับคนกลุ่มหนึ่ง คนกลุ่มนี้ไม่ใช่ใครอื่น แต่คือพ่อแม่ของคิดะ ชูซูเกะ คู่หมั้นของมาโฮะนั่นเอง

ถ้าพูดตามตรง เขาอึดอัดมาก ซาบูโรเป็นพนักงานสายวิศวกร ไม่ค่อยมีโอกาสร่วมโต๊ะอาหารกับคนแปลกหน้าเท่าไร เขาจึงไม่คุ้นเคยกับการอยู่ในสถานที่แบบนี้ แถมอีกฝ่ายยังเป็นว่าที่พ่อแม่สามีของลูกสาว แน่นอนว่ายิ่งทำให้เขาประหม่า เขาคิดแต่ว่าไม่อยากไปเลย หาทางเลื่อนไปก่อนได้ไหม จนสุดท้ายก็มาถึงวันนี้จนได้

เรื่องมาโฮะจะแต่งงานก็เป็นเรื่องที่ซาบูโรไม่ได้คาดไว้ แน่นอนว่าถ้าลูกสาวไม่แต่งงาน เขาก็คงกลุ้ม แต่เขาคาดไว้ว่าคงจะอีกนาน ตอนมาโฮะพาชูซูเกะมาแนะนำให้เขารู้จักครั้งแรก เขาเลยแน่ใจว่าอีกสักปีสองปีคงเลิกกัน เพราะที่ผ่านมาก็เป็นแบบนั้น

---

[1] ภูมิภาคหนึ่งของประเทศญี่ปุ่น ชื่อทางการคือภูมิภาคคิงกิ ประกอบด้วยจังหวัดโอซากา เกียวโต เฮียวโกะ นาระ มิเอะ ชิกะ วากายามะ รวมเจ็ดจังหวัด

แต่สุดท้ายกลับไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิด ชูซูเกะมาพบเขาในวันปีใหม่ปีนี้ และจู่ๆ ก็โพล่งว่า เราตกลงกันแล้วว่าจะแต่งงานกันครับ ซาบูโรถึงกับพ่นเบียร์ที่กำลังดื่มอยู่

ทั้งสองเล่าว่าชูซูเกะขอแต่งงานในคืนวันคริสต์มาส และมาโฮะก็ตอบตกลงทันที ซาบูโรตกใจกับเรื่องนี้มาก

เขานึกเหตุผลที่จะคัดค้านไม่ออก เลยพูดเซ่อๆ ว่า "อ้อ งั้นหรือ ดีแล้ว" ในหัวคิดแต่ว่าถ้าทำสีหน้าตื่นตระหนกจะดูไม่เท่ แต่พอเวลาผ่านไป เขากลับคิดนู่นคิดนี่มากมาย ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่พอใจ

ไอ้หนุ่มนั่นพูดอะไรของมัน มาบอกว่า เราตกลงกันแล้วว่าจะแต่งงานกันครับ ได้อย่างไร ปกติกรณีแบบนี้ต้องก้มหัวขอว่า โปรดอนุญาตให้เราแต่งงานกันด้วยเถอะครับ ไม่ใช่หรอกหรือ สิ่งที่เขาพูดไม่ใช่การขอร้อง เป็นแค่การแจ้งเฉยๆ ดูถูกกันหรือ มาโฮะก็อีกคน ยังอายุเลขสองอยู่เลย อาจเหลืออีกไม่กี่ปีกว่าจะสามสิบก็จริง แต่อายุเลขสองก็คือเลขสอง สมัยนี้คนแต่งงานกันช้า ว่ากันว่าผู้หญิงที่แต่งงานตอนช่วงอายุเลขสองมีน้อยลงไม่ใช่หรือ ใครๆ เขาก็พูดกันอย่างนั้นทั้งในข่าวและในอินเทอร์เน็ต แต่ทำไมถึงอยากรีบแต่งงานขนาดนี้ล่ะ สามปีก่อนตอนคานาโกะเสียชีวิตเพราะเลือดออกในเยื่อหุ้มสมอง มาโฮะยังพูดกับรูปหน้าโลงอยู่เลยว่า ถ้าพ่อเกิดเป็นอะไรขึ้นมา หนูจะดูแลพ่อเอง แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ นั่นเป็นแค่คำโกหกหรือ...

สิ่งที่ซาบูโรอยากพูดมีเป็นภูเขา แต่เขาก็ไม่ได้พูด เพราะรู้ตัวว่าสุดท้ายเขาก็แค่ไม่อยากปล่อยลูกสาวคนเดียวไป

ดูเหมือนว่าการคุยเรื่องแต่งงานจะราบรื่นดี ซาบูโรเพิ่งจะรู้รายละเอียดเรื่องการแต่งงานเมื่อไม่นานนี้เอง พอมาโฮะเรียนจบมหาวิทยาลัย เธอก็เข้าทำงานที่สำนักพิมพ์ แต่เวลาทำงานไม่แน่ไม่นอนเลย เธอจึงแยกไปอยู่คนเดียวทันทีที่เริ่มทำงาน นานๆ ทีเธอจะโทรศัพท์

ดื่มให้แก่ดวงตาของเธอ

1

อาจเพราะไม่มีวันอาทิตย์ที่ท้องฟ้าแจ่มใสเหมือนวันนี้มานานแล้ว จึงมีผู้คนคับคั่งอยู่ที่จุดจำหน่ายตั๋วแทงม้านอกสถานที่ซึ่งอยู่ไกลจากบริเวณสนามม้า อาคารแห่งนี้ดูสวยงามจนนึกว่าเป็นห้างขายสินค้าแฟชั่น ชวนให้คิดว่าสมาคมแข่งม้าคงจะได้กำไรน่าดู แต่พอสังเกตคนที่เดินเข้าออกที่นี่ ก็ชวนให้นึกถึงยุคสมัยที่เปลี่ยนไป สมัยนี้สามารถซื้อตั๋วแทงม้าได้ทางอินเทอร์เน็ตแล้ว คนที่อุตส่าห์ถ่อมาซื้อถึงที่นี่ก็มีแต่คนรุ่นที่ไม่ค่อยได้ใช้อินเทอร์เน็ตอย่างรุ่นคุณลุงคุณป้าหรือไม่ก็รุ่นใหญ่กว่านั้น แต่จากแสงที่สถิตอยู่ในดวงตาของกลุ่มคนเหล่านี้ สัมผัสถึงความแก่ชราไม่ได้เลย ดวงตาของพวกเขาเปี่ยมด้วยความมุ่งมั่นว่าวันนี้แหละจะต้องแทงถูกสักครั้ง

ผมยืนห่างออกมาเล็กน้อยจากประตูที่มีคนแออัด มือข้างหนึ่งถือหนังสือพิมพ์แข่งม้า ที่ฝ่าเท้าผมเจ็บอาจเพราะพื้นรองเท้าสึก จะว่าไปรองเท้าคู่นี้ก็ซื้อมาหลายปีแล้ว

ผมเห็นคุณฮามะเดินใกล้เข้ามา เขาเป็นคนร่างผอม สวมชุดวอร์มทั้งตัว สะพายเป้เปรอะ ๆ ผมบางเป็นทรงแสกข้าง ถ้าเปียกฝนขึ้นมาคงดูไม่จืด

"อูจิ เมื่อกี้ซื้อตั๋วแทงม้ามาใช่ไหม เป็นไงบ้าง" คุณฮามะถามเสียงเบา รูจมูกบาน ๆ ของเขามีขนจมูกโผล่ออกมามาก

"ผมแทงม้าตัวเก็งอันดับหนึ่งแค่ตัวเดียว โดนกินเรียบเลยครับ"

คุณฮามะหัวเราะดังคิก ๆ ๆ "เสียใจด้วยนะ"

"แล้วคุณฮามะจะไปไหนหรือครับ"

"อืม ว่าจะลองแวะไปร้านเหล้ากลางแจ้งสักหน่อย" ในมือขวาของคุณฮามะมีกระป๋องเบียร์ "แล้วอูจิล่ะ"

"ผมว่าจะอยู่สู้ต่ออีกสักพักครับ"

"งั้นหรือ โชคดีแล้วกัน ไว้เจอกันนะ" คุณฮามะโบกมือเดินจากไป

ผมหันกลับไปมองจุดจำหน่ายตั๋วแทงม้า ยังมีคนเดินเข้าออกไม่ขาดสายเหมือนเดิม แค่ดูสีหน้าของคนเหล่านี้ที่เดี๋ยวก็ดีใจเดี๋ยวก็เสียใจทุกครั้งที่การแข่งขันจบลง ก็รู้สึกเหมือนเป็นละคร

"ว่าไง อูจิมูระ"

จู่ ๆ ก็มีเสียงทักทายดังมาจากด้านข้าง พอผมหันไปก็เห็นชายหนุ่มรูปร่างดีสวมเสื้อโปโล เขาคือยานากิดะ ผมไม่ได้เจอเขาเลยตั้งแต่เรียนจบเมื่อหกปีก่อน

"ไม่ได้เจอตั้งนานนะ มาทำอะไรในที่แบบนี้เนี่ย"

พอได้ยินผมถาม ยานากิดะก็ยิ้มเจื่อน ๆ

"ฉันต่างหากที่ต้องถามแก ฉันนัดเพื่อนไว้ กำลังจะไปหา แล้วก็เห็นคนคล้าย ๆ อูจิมูระ พอดูดี ๆ ก็ใช่แกจริงด้วย ทำอะไรอยู่คนเดียวล่ะ"

"ยังจะถามอีก ดูไม่ออกหรือไง" ผมยื่นหนังสือพิมพ์แข่งม้าให้เขาดู

ยานากิดะขมวดคิ้ว

"เล่นอะไรพวกนี้ด้วยหรือ เมื่อกี้คุยกับลุงแปลก ๆ ด้วยนี่ คนรู้จักหรือ"

ดูเหมือนเขาจะเห็นตอนผมคุยกับคุณฮามะ

"ก็คนที่มาที่นี่ประจำนั่นแหละ พอมาบ่อย ๆ เข้าเลยรู้จักกัน"

"แกมาที่นี่บ่อยหรือ อะไรวะ ไม่มีที่อื่นให้ไปหรือไง"

"ก็มี ร้านปาจิงโกะก็ไปบ่อยเหมือนกัน"

ยานากิดะเข่าทรุด

"นี่แกโอเคหรือเปล่าวะ วันอาทิตย์อากาศดี ๆ แบบนี้ ผู้ชายอายุยังไม่ถึงสามสิบอย่างแกมัวทำอะไรอยู่ สมัยเรียนไม่เห็นเล่นพนันเลยนี่"

"อืม ก็ใช่มั้ง" ผมเกาหัว พอโดนพูดแทงใจดำก็เจ็บเหมือนกัน

"แล้วตอนนี้ทำงานอะไรอยู่ มีงานทำใช่ไหม" ยานากิดะมองหัวผมที่เขามีสีหน้าคลางแคลงใจคงเพราะผมย้อมผมสีน้ำตาล

"มีสิ ทำงานบริษัทโฆษณาอยู่"

"อ้อ ทำงานอะไรล่ะ"

"ทำแต่พวกสำรวจตลาดน่ะ ไปเก็บแบบสอบถามในเมืองอะไรแบบนั้น"

"งั้นหรือ งานธรรมดากว่าที่คิดแฮะ" ยานากิดะดูท่าทางดีใจนิด ๆ พอได้ยินว่าเป็นงานโฆษณา เขาอาจนึกภาพว่าเป็นงานน่าตื่นเต้นดูโดดเด่นกว่านี้

"งานบนโลกนี้เกินครึ่งก็เป็นงานธรรมดาทั้งนั้นแหละ" ผมพูด

"ก็อาจใช่...เออ จริงด้วย" ยานากิดะทำหน้าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ "แกยังโสดใช่ไหม"

"น่าเศร้าจังที่ต้องตอบว่าใช่"

"มีแฟนหรือเปล่า"

"ถ้ามี จะมาอยู่ที่แบบนี้ในวันอาทิตย์อากาศดี ๆ ไหมล่ะ"

"ก็จริง ดีเลย เดี๋ยวจะมีงานนัดบอด สนใจมาด้วยกันไหม"

"หา งานนัดบอด?" ผมทำตาโต

"ฝั่งผู้หญิงเป็นกลุ่มนางแบบ แต่ฝั่งผู้ชายมีคนหนึ่งที่ตอนแรกจะมา แต่มาไม่ได้แล้ว ฉันกำลังคิดอยู่เลยว่าจะชวนใครมาแทน แน่นอนว่ามีตัวเลือกเยอะแยะ แต่ถ้าชวนคนที่อยู่กลุ่มเดียวกัน เดี๋ยวพอคนอื่นรู้ทีหลังก็จะโดนโมโหว่าทำไมชวนแต่ไอ้นั่น ไม่ชวนเขาด้วย กลายเป็นเรื่องวุ่นวายเปล่า ๆ แต่ถ้าชวนเพื่อนสมัยเรียนที่ไม่ได้เจอกันนาน ก็ไม่ต้องผิดใจกับใคร"

จากสีหน้าของยานากิดะที่ดูเซ็ง ๆ กลายเป็นสีหน้าดูมีพลังน่านับถือทันที

"งานมีเมื่อไหร่"

"วันอังคารนี้ ที่รปปงงิ"

ผมกุมมือยานากิดะในวินาทีนั้นทันที

"เยี่ยมไปเลย ฉันว่างพอดี ไปแน่นอน" ผมทำสายตาจริงจัง เพราะเกือบแปดปีแล้วที่ผมไม่มีแฟน

2

ร้านนั้นตั้งอยู่ใกล้แยกรปปงงิ เป็นร้านอาหารไทยบนชั้นห้าของอาคารสูงเจ็ดชั้น ภายในร้านกว้างขวาง มีโต๊ะตัวใหญ่ตั้งเรียงรายกัน ยานากิดะและคนอื่น ๆ นั่งอยู่โต๊ะตัวในสุด รวมยานากิดะแล้วมีทั้งหมดสี่คน

ยานากิดะแนะนำผมให้อีกสามคนรู้จัก ทุกคนมีอาชีพแตกต่างกัน รู้จักกันจากการเชียร์ฟุตบอลเจลีก ผมกล่าวทักทายพร้อมสังเกตดูใบหน้า

ทารกให้เช่า

1

ผิวหนังนั้นมีสีขาวราวหิมะ เอริใช้ปลายนิ้วสัมผัสแก้มแล้วเผลออุทาน สุดยอดเลย

"เหมือนมาร์ชแมลโลว์เลย นี่คือผิวหนังที่สังเคราะห์ขึ้นจริง ๆ หรือ"

"เกิดจากผลของเทคโนโลยีล่าสุดของบริษัทเราเองครับ ผมกล้าพูดเลยว่าของบริษัทอื่นไม่ให้สัมผัสเหมือนจริงขนาดนี้หรอกครับ" เจ้าหน้าที่ชายทำจมูกบานด้วยความภาคภูมิใจ

เอริมองในกล่องอีกครั้ง สิ่งที่นอนอยู่ในกล่องมีชื่อผลิตภัณฑ์ว่าฮิวแมนอยด์เบบี้ 700-1F หรือที่เรียกกันติดปากว่าหุ่นยนต์ทารก ตอนนี้สวมชุดสีขาว กำลังหลับตา

"สภาพตอนนี้เป็นยังไง" อากิระถามเจ้าหน้าที่ "พอดีเห็นหลับตาอยู่ เปิดเครื่องแล้วหรือยังครับ"

"แน่นอนครับ" เจ้าหน้าที่พยักหน้า และหยิบริบบิ้นเส้นเรียวยาวจากอกเสื้อ ยื่นไปใกล้จมูกหุ่นยนต์ทารก ริบบิ้นพลิ้วไหวเบา ๆ ดูเหมือน

จะหมายความว่ากำลังหายใจอยู่

"นอนหลับอยู่หรือ ทำยังไงถึงจะตื่น"

"เหมือนเด็กทารกจริง ๆ เลยครับ เช่นถ้ามีเสียงดังหรือถูกเขย่าตัวแรง ๆ ก็จะตื่น ถ้าแรงมากอาจร้องไห้ด้วยนะครับ"

"โอ้โห ขออุ้มได้ไหม"

"ได้สิครับ ลูกของพวกคุณนี่ครับ"

"ฮะ ๆ ๆ จริงด้วย" เอรีสอดมือไปที่รักแร้เล็ก ๆ ทั้งสองข้างของหุ่นยนต์ แล้วยกตัวขึ้น "อุ๊ย หนักเหมือนกันนะ"

"น้ำหนักแปดพันห้าร้อยกรัม เราตั้งค่าให้เป็นทารกอายุประมาณสิบเดือนครับ ตัวเลขนี้คำนวณจากข้อมูลทางพันธุกรรมของคุณลูกค้าเองครับ" เขาพูดพร้อมก้มมองอุปกรณ์พกพาในมือ

"อืม ฉันขอฝากตัวด้วยนะ ทารกน้อย" พอเอรีพูด หุ่นยนต์ทารกก็ลืมตาขึ้นเบา ๆ และยิ้มอย่างน่าเอ็นดู

เอรีกำลังกลุ้มว่าจะใช้เวลาช่วงหยุดยาวฤดูร้อนนี้อย่างไรดี จะไปเที่ยวต่างประเทศก็เบื่อแล้ว ส่วนพ่อแม่ที่อยู่บ้านเกิดก็เจอหน้ากันเป็นประจำผ่านโทรศัพท์ทางจอโทรทัศน์ เธอจึงคิดว่าไม่ต้องกลับบ้านพ่อแม่ก็ได้ หรือจะไปทำกิจกรรมพักผ่อนหย่อนใจ เธอก็รู้สึกว่าจะไปไหนก็มีคนแน่นจนเหนื่อยเปล่า ๆ

พอลองถามเพื่อน ๆ ดู หลายคนตอบว่า "หาประสบการณ์ที่ทำได้เฉพาะโอกาสนี้" หมายถึงลองเรียนภาษาต่างประเทศ หรือไปเรียนกีฬาที่ยังไม่เคยเล่น เธอเห็นว่าไอเดียนี้ไม่เลวก็จริง แต่ก็ไม่รู้อยู่ดีว่าจะทำอะไร เอรีเป็นคนชอบให้ความสนใจสิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ อะไรที่เธออยากทำ เธอก็ลองมาหมดแล้ว ถ้าพูดถึงสิ่งที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ เธอก็นึกไม่ออก

ระหว่างกำลังกลุ้มอยู่นั้น เธอก็เห็นโฆษณาชวนสัมผัสประสบการณ์จำลองการเลี้ยงลูก ลองเลี้ยงทารกจริง ๆ โดยใช้หุ่นยนต์ เพื่อให้ได้สัมผัส

กับตัวเองว่าการดำเนินชีวิตโดยเลี้ยงลูกไปด้วยเป็นอย่างไร

เธอนึกชื่นชมคนที่คิดเรื่องน่าสนใจแบบนี้ ในอดีตมักว่ากันว่าคนแต่งงานกันช้าลง แต่ปัจจุบันกลับได้ยินเรื่องคนไม่แต่งงานเลยมากกว่า มีคนที่ไม่แต่งงานตลอดชีวิตเพิ่มมากขึ้น และจริง ๆ แล้วเอริก็เป็นหนึ่งในนั้น ถึงเธอจะคบหากับผู้ชาย แต่ก็ไม่คิดจะแต่งงาน เพราะนึกหาข้อดีไม่เจอ ส่วนฝ่ายชายเองก็คงคิดเหมือนกัน จึงไม่เคยมีใครขอเธอแต่งงานมาก่อน

อย่างอากิระก็เป็นคนหล่อ ตั้งใจทำงาน แถมยังเป็นสุภาพบุรุษ คุยก็สนุก สำหรับการเป็นคนรักแล้วเขาไม่มีที่ติ แต่เธอก็ไม่อยากใช้ชีวิตร่วมกับเขา

ถ้าจะหาความหมายของการแต่งงานก็คงเป็นเรื่องลูก สำหรับลูกที่จะเกิดมา ถ้ามีพ่อแม่พร้อมหน้าก็คงดีกว่า

แต่ถ้าถามว่าอยากมีลูกไหม เอริเองก็ยังไม่ค่อยแน่ใจนัก เธอคิดเหมือนกันว่าเกิดมาเป็นลูกผู้หญิงทั้งที ในชีวิตก็อยากลองเลี้ยงลูกดูสักคน แต่ในทางตรงข้าม พอเห็นเพื่อนที่มีลูกก็คิดว่าลำบากน่าดู และถ้ามีลูกแล้ว จะมานึกเสียดายว่าไม่น่ามีเลยก็ไม่ทันแล้ว

แต่ในโลกใบนี้น่าจะมีคนอีกมากมายที่กังวลเหมือนเอริว่าจะมีลูกดีหรือไม่ เธอจึงชื่นชมธุรกิจนี้ว่ารู้จักหาช่องทาง

เธอรีบสมัคร และวันนี้ก็ได้พบหน้าหุ่นยนต์ทารกเสียที

พอกลับถึงบ้าน เธอตั้งชื่อเป็นอันดับแรก หุ่นยนต์เป็นเพศหญิง เอริคิดราวหนึ่งนาทีก่อนตัดสินใจว่า "ชื่อเพิร์ลละกัน" เพราะทารกตัวกลมขาวราวไข่มุก

"โอเค ชื่อเพิร์ลนะ" อากิระพยักหน้าเหมือนเห็นด้วย

แล้วเพิร์ลก็เริ่มงอแง

"อ้าว เป็นอะไรไปเนี่ย ผ้าอ้อมหรือเปล่านะ" เอริยกขาทารกขึ้น

นาฬิกาชำรุด

1

หน้าจอโทรศัพท์แสดงหมายเลขของสายที่โทร.เข้ามา แต่ผมไม่รู้จักหมายเลขนี้ ผมลองรับสายดู ตั้งใจไว้ว่าถ้าดูมีพิรุธจะรีบตัดสายทันที

"โอ้ โล่งอกไป เบอร์นี้ยังมีคนใช้อยู่ใช่ไหม" เสียงผู้ชายพูด

เขาคือ A ผมเจอเขาครั้งล่าสุดเมื่อสองปีก่อน

"สบายดีไหม" A ถาม

"ก็เรื่อย ๆ ครับ" ผมตอบ

"แล้วงานล่ะ"

"...ก็พอมีบ้างครับ"

เขาคงสังเกตอะไรบางอย่างได้จากการที่ผมตอบช้าไปนิด จึงหัวเราะเสียงต่ำว่า หึ ๆ ๆ

"เหมือนเดิมเลยนะ คนเราเปลี่ยนแปลงกันไม่ได้ง่าย ๆ หรอก นี่ฉันมีงานดี ๆ มาเสนอ สนใจไหม งานเสี่ยงนิดหน่อยเหมือนทุกครั้ง แต่ถ้าได้ยินค่าตอบแทนแล้วน่าจะพอใจนะ"

"งานอะไรหรือครับ" ผมลองถามดู

"ไม่ยากเลย ไปเอาของอย่างหนึ่งจากห้องที่ระบุในวันที่ระบุและเวลาที่ระบุ แค่นี้เอง กุญแจห้องนั้นฉันถืออยู่"

A พูดเหมือนง่ายดายเหลือเกิน แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผมรู้อยู่เต็มอกว่าห้ามเชื่อที่เขาพูดทั้งหมด

A เป็นนายหน้างานใต้ดิน เขาเคยบอกชื่อ แต่ไม่รู้ว่าใช่ชื่อจริงหรือเปล่า เรารู้จักกันเมื่อประมาณสิบปีก่อน โดยรู้จักผ่านเว็บไซต์ใต้ดินซึ่งสมัยนั้นยังพอมีอยู่หลายเว็บ พอผมโพสต์ลงเว็บ 'เสนอ or สมัครงานที่ไม่มีใครอยากทำ' อยู่หลายครั้ง เขาก็ติดต่อมา ดูเหมือน A จะเชี่ยวชาญจนมองออกว่าใครเหมาะสมกับงานเพียงแค่อ่านจากโพสต์ในอินเทอร์เน็ต

ช่วงแรก ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นงานง่ายจริง ๆ เช่นไปบ้านคนแก่ บอกชื่อและสถานะปลอม และรับพัสดุเล็ก ๆ มา เขาไม่บอกว่าในพัสดุคืออะไร แต่ผมพอจะเดาได้ว่าน่าจะเป็นเงินสด และงานนี้น่าจะเข้าข่ายสมรู้ร่วมคิดในการต้มตุ๋น แต่ผมแกล้งทำเป็นไม่รู้ต่อไป

ไม่นาน A ก็เริ่มให้ผมทำงานที่ซับซ้อนขึ้น อาจเพราะเขาแน่ใจแล้วว่าผมเป็นคนประเภทยอมทำได้ทุกอย่างเพื่อเงิน หลังจากเว็บไซต์ใต้ดินเริ่มเป็นที่รู้จักของสังคม และเริ่มถูกตำรวจจับตามอง เขาคงคิดว่าเอาคนที่เคยมีผลงานแล้วมาใช้เป็นตัวหมาก น่าจะไว้ใจได้กว่าการหาคนใหม่ที่ไม่รู้จัก

มีครั้งหนึ่ง ผมถูกจ้างให้ส่งพัสดุชิ้นใหญ่ ตอนกลางดึกผมไปที่จุดพักบนทางด่วนเพื่อรับกล่องกระดาษขนาดเท่าตู้เย็นมาจากชายแปลกหน้าแล้วเอาไปส่งให้อีกคนซึ่งรออยู่ตรงทางแยกต่างระดับที่ห่างออกไปหลายร้อยกิโลเมตร ผมไม่ได้ขับรถไม่เก่ง แต่กล่องใบนั้นส่งกลิ่นเหม็นเน่ามาก ผมจึงต้องทนทรมานกับการเปิดหน้าต่างขับรถทั้งที่เป็นหน้าหนาว ผมพอจะเดาออกว่าสิ่งที่ส่งกลิ่นเหม็นเน่านั้นคืออะไร แต่พยายามไม่คิดถึง

เรื่องนั้น งานนั้น A ก็พูดง่าย ๆ ว่า "แค่เอากล่องไปส่ง" เท่านั้น

ผมเคยถูกจ้างให้ทำความสะอาดห้องด้วย เขาบอกว่าภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงต้องทำความสะอาดห้องให้เรียบร้อย จัดการขยะให้หมด และยังดักคอไว้ด้วยว่า ห้ามบอกคนอื่นว่าเห็นอะไรในห้อง

พอผมไปถึงห้องก็ต้องตกใจ มีเลือดเปื้อนทั่วห้อง เฟอร์นิเจอร์พัง ผ้าม่านถูกฉีกขาด หลอดไฟแตก ผมจินตนาการได้ไม่ยากว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องนั้น แต่พยายามไม่คิด และทำงานไปเงียบ ๆ สุดท้ายก็ใช้เวลากว่าสิบชั่วโมงกว่าจะทำความสะอาดเสร็จ แต่ถึงอย่างนั้น ตอน A อธิบายแก่ผมก่อนให้งาน เขาก็บอกว่า "แค่ทำความสะอาดห้อง"

"ว่าไง สนใจรับงานไหม" A ถามผม

"ให้ไปเอาของอะไรจากห้องนั้นหรือครับ" ผมถาม "คงไม่ใช่กล่องใบเบ้อเริ่มอีกนะ" ใจจริงผมอยากเสริมด้วยว่า กล่องเหม็นเน่า

"ไม่ต้องห่วง ไม่ใช่ของชิ้นใหญ่ขนาดนั้น แค่ของแต่งบ้านขนาดประมาณขวดไวน์ ได้ยินว่าใส่ไว้ในกล่องยาว ๆ พอได้มาแล้ว เอามาให้ฉันพร้อมกล่อง แล้วเดี๋ยวฉันจ่ายเงินให้"

A บอกจำนวนเงิน ตัวเลขนั้นทำให้คนตกงานอย่างผมอยากได้จนตัวสั่น

"ห้องนั้นอยู่ที่ไหนครับ"

"ฉันเองก็ไม่รู้รายละเอียด ถ้านายรับทำ ฉันจะบอกอีเมลนายให้คนจ้าง เดี๋ยวเขาคงบอกนายโดยตรงอีกที เอาไง จะทำไหม"

"ทำครับ" ใจจริงผมตอบพร้อมกำโทรศัพท์แน่น ผมโล่งอก เท่านี้ก็ไม่โดนไล่ออกจากอะพาร์ตเมนต์แล้ว ที่จริงผมค้างค่าเช่ามาสามเดือนแล้ว

เมื่อเดือนที่แล้วผมโดนไล่ออกจากร้านเหล้าที่เคยทำงานอยู่เพราะโดนจับได้ว่าแอบยักยอกเงินร้าน แม้จะคิดว่าต้องหางานใหม่ แต่ก็ยังใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อยไปวัน ๆ ถึงขั้นนี้แล้ว จะขอพึ่งพ่อแม่ที่อยู่บ้านนอกก็ไม่ได้

ปาฏิหาริย์แซฟไฟร์

1

เมื่อก่อนมิกุเคยคิดว่าเมืองที่เธออาศัยอยู่เป็นเมืองเล็ก ๆ เวลาซื้อของ เธอไปแค่ร้านใกล้ ๆ ก็ซื้อได้ครบ เดินไปโรงเรียนก็ไม่ถึงสิบนาที ไปบ้านเพื่อนก็ง่าย เวลาเดินในเมือง เป็นส่วนน้อยที่จะไม่เจอคนรู้จักมาทักทาย

แต่พอขึ้นประถมห้า เธอเริ่มพบว่าตนแค่ใช้ชีวิตในบริเวณแคบ ๆ เท่านั้น แค่เดินเลยออกไปนิดเดียว เธอก็พบเจอโลกที่ไม่เคยเห็นมาก่อน อย่างเช่นตึกสำนักงานขนาดใหญ่ หรือร้านอาหารที่ประตูทางเข้าตกแต่งอย่างสวยงาม บางร้านดูไม่ออกด้วยซ้ำว่าขายอะไร

เธอเพิ่งรู้ว่ามีศาลเจ้าตั้งอยู่ตรงที่ที่ไม่คาดคิดหลังขึ้นประถมห้าเช่นกัน ระหว่างทางกลับจากโรงเรียน เธอนึกอยากเปลี่ยนบรรยากาศนิด ๆ หน่อย ๆ เลยเลือกเดินผ่านเส้นทางที่ต่างไปจากปกติ ทั้งที่อยู่ห่างจากถนนสายหลักที่มีรถวิ่งไปมาอย่างคับคั่งเพียงนิดเดียว แต่ถนนสายนั้นกลับเงียบเหงาราวกับหยุดเวลาไว้ บ้านเรือนหลังเก่าตั้งเรียงราย

และมีร้านค้าเล็ก ๆ อยู่ประปราย แต่แทบทุกร้านปิดประตูเหล็กม้วนไว้

ศาลเจ้าแห่งนั้นตั้งอยู่เหมือนเพื่ออุดระยะห่างระหว่างบ้านเรือน มีบันไดหินขนาดเล็ก พอขึ้นบันไดเสร็จจะมีกล่องสำหรับโยนเหรียญเวลาขอพรตั้งอยู่ พอเขย่าเชือกเส้นหนา กระดิ่งที่อยู่เหนือหัวจะดังกรุ๊งกริ๊ง

"ขอให้หนูร่ำรวยด้วยค่ะ" เธอขอพรเสียงค่อย

ครอบครัวของมิกุไม่ได้มีฐานะเลย พ่อของเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ส่วนแม่ของเธอทำงานที่ซูเปอร์มาร์เกตตอนกลางวัน และทำงานที่ร้านเหล้าตอนกลางคืนเพื่อหาเลี้ยงชีพ เธอไม่มีสิทธิ์อยากได้ของเล่นราคาแพง หรือจะไปเที่ยวเล่นแบบต้องใช้เงินก็ไม่ได้ หลังเลิกเรียนเธอจึงมักอยู่คนเดียว เพราะเธอจะรู้สึกอิจฉาเด็ก ๆ คนอื่น

เธอหวังอยู่เสมอว่าถ้ารวยก็คงดี ไม่ใช่เพราะเธออยากซื้อของฟุ่มเฟือย แต่เพราะอยากให้แม่ที่ดูเหนื่อยล้าตลอดเวลาได้สบายขึ้นบ้าง

เธอยืนขอพรหน้ากล่องสำหรับโยนเหรียญขอพร แต่ไม่ได้ใส่เงินเลยสักเยน

แต่ถ้าแค่นี้ มิกุคงไม่ได้ไปศาลเจ้าเป็นประจำทุกวันหลังจากนั้น ตอนที่เธอกำลังเดินลอดเสาประตูศาลเจ้าขนาดเล็กออกไป เธอก็สังเกตเห็นเขา

เขาอยู่บนบันไดหินรอบศาลเจ้า เก็บแขนขาทั้งสองข้างไว้ใต้ร่าง หรือที่เรียกว่านั่งขดตัวกลมดิกซึ่งเป็นท่าถนัดของแมว เขาทำสีหน้าจริงจังเหมือนกำลังครุ่นคิดคำถามเชิงปรัชญายาก ๆ และหลับตาพริ้ม

ขนของเขาเป็นลายทางสีน้ำตาลอ่อน มีริ้วสีน้ำตาลเข้มนิดหน่อยเฉพาะบนหน้าผาก มิกุลองเดินเข้าไปใกล้เขา ตอนแรกเธอนึกว่าเขาจะหนี แต่เขากลับไม่กระดิกเลย ได้แต่จ้องมองเธอ

มีธุระอะไร...เธอรู้สึกเหมือนเขาถาม

มิกุยื่นมือไปลูบตัวเขา ขนนิ่มราวพู่กันด้ามใหม่ เขาส่งเสียงคราง

ในลำคอ พอรู้ว่าเขาชอบ เธอก็โล่งใจ

สักพักเขาก็ลุกขึ้นเดินมาหาเธอ เขาเลียมือเธอแผล็บ ๆ แล้วส่งเสียงกรอด ๆ ไม่ใช่เสียงเหมียวหรือเมี้ยว แต่เป็นเสียงกรอด

เธอรู้สึกเหมือนเขากำลังบอกว่า หิวแล้วนะ

มิกุเปิดกระเป๋านักเรียน เพราะนึกขึ้นได้ว่าเก็บขนมปังจากตอนอาหารกลางวันไว้ เธอฉีกขนมปังยื่นไปใกล้จมูกเขา แต่เขาเบือนหน้าหนีราวกับจะบอกว่า นี่มันอะไรเนี่ย ไม่มีอะไรดี ๆ กว่านี้หรือ

ขอโทษที มิกุเอ่ยปากขอโทษ "เดี๋ยวพรุ่งนี้จะเอาอะไรมาให้นะ"

เขาทำจมูกฟุดฟิด มิกุตีความว่าเขาจะบอกว่า แล้วจะรอนะ

วันถัดมาหลังเลิกเรียน พอถึงบ้าน เธอก็เปิดตู้เย็นดู แมวน่าจะชอบอะไรนะ บ๊วยแห้ง ของดอง กระเทียมจีน ไข่ดิบ...แมวไม่กินแน่นอน

แล้วเธอก็เห็นแท่งลูกชิ้นไส้ชีส จึงหยิบมาใส่กระเป๋าหนึ่งแท่ง

ในตู้เย็นไม่มีอย่างอื่นที่น่าสนใจ เธอจึงลองดูชั้นวางของที่เก็บขนมอยู่ บนชั้นมีคุกกี้กับมาร์ชแมลโลว์ เธอจึงหยิบใส่กระเป๋าด้วย มาร์ชแมลโลว์นั้นมิกุอยากกินเอง

เธอเดินกระเป๋าตุงไปศาลเจ้า แต่แมวไม่อยู่ตรงที่ที่เจอเมื่อวาน มิกุลั่นกระดิ่งเสียงดังกรุ๊งกริ๊งแล้วเดินลงบันได ตอนนั้นเองเขาก็ปรากฏตัวช้า ๆ ออกมาจากแมกไม้ เงยหน้ามองมิกุตาเขม็ง

ดูเหมือนเขาจะบอกว่า เธอนี่เอง มาอีกแล้วหรือ

มิกุย่อตัวลงและหยิบแท่งลูกชิ้นไส้ชีสจากกระเป๋ามาแกะห่อพลาสติกออก เธอฉีกเป็นชิ้นเล็ก ๆ วางไว้ด้านหน้าแมว เขาดมด้วยความระมัดระวังแล้วเลีย แต่กลับไม่ยอมเอาเข้าปาก

"ทำไมไม่กินล่ะ"

มิกุถาม แต่แมวไม่มีปฏิกิริยา เขาทำสีหน้าเหมือนนักปรัชญาและนั่งขดตัวกลมดิกเหมือนเคย

"งั้นอันนี้ล่ะ"

ถัดไปเธอหยิบคุกกี้มาวาง คราวนี้เขาแค่เอาจมูกเข้ามาใกล้ แต่ไม่ยอมเลีย คงจะไม่ชอบ

มิกุนั่งบนบันไดหินข้างๆ แล้วหยิบมาร์ชแมลโลว์ออกมาจากกระเป๋า เอาใส่ปากหนึ่งชิ้น แล้วทอดสายตามองไปไกลๆ ท้องฟ้ายามพระอาทิตย์ตกดินช่างสวยงาม

เธอรู้สึกว่ามีบางอย่างมาสัมผัสเข่ากางเกงยีน เธอจึงตกใจ พอก้มมองก็เห็นแมวเข้ามาอยู่ใกล้ๆ ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เขาเอาขาหน้ามาวางบนเข่าเธอ เขาเหยียดตัวกับคอจนสุด และพยายามเอาจมูกมาแนบห่อมาร์ชแมลโลว์

"เอ๋ อยากกินนี่หรือ"

มิกุหยิบมาร์ชแมลโลว์ออกจากกระเป๋า ยื่นไปใกล้จมูกแมว เขาเลียแล้วกัดโดยไม่ลังเล เคี้ยวหงับๆ กลืน หลังจากนั้นก็เริ่มคำที่สอง ซ้ำแบบนั้นอยู่หลายครั้ง จนมาร์ชแมลโลว์หายไปอยู่ในกระเพาะเขาทั้งชิ้น เขาใช้จมูกเขี่ยห่อมาร์ชแมลโลว์เหมือนยังไม่หนำใจ มิกุจึงหยิบออกมาอีกชิ้น

พอกินชิ้นที่สองหมด แมวก็ขึ้นมาบนหน้าตักมิกุเหมือนกินจนพอใจแล้ว จากนั้นเขาก็ขดตัวเหมือนจะบอกว่ารีบๆ ลูบสิ

มิกุลูบตัวเขา เขาส่งเสียงครางในลำคอ เป็นแบบนี้อยู่สักพัก มิกุก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้น

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ตอนกลับจากโรงเรียน เธอจะแวะไปที่ศาลเจ้าเป็นประจำทุกวัน โรงเรียนห้ามนักเรียนนำขนมมาด้วย แต่เธอแอบเอาห่อมาร์ชแมลโลว์ซ่อนไว้ในกระเป๋านักเรียน

มิกุตั้งชื่อแมวว่าอินาริ เพราะเขามีสีเหมือนอินาริซูชิ หรือซูชิหน้าเต้าหู้ทอดเปื่อย อีกเหตุผลหนึ่งคือชื่อศาลเจ้ามีตัวอักษรคำว่าอินาริอยู่

ปริศนาคริสต์มาส

1

คูโรซุมองไปรอบ ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครเห็น ก่อนเดินไปใกล้เสาประตูรั้ว ที่ผ่านมาเขาคอยระวังอยู่แล้ว แต่วันนี้ต้องระวังเป็นพิเศษ เพราะเหตุนี้เขาจึงซื้อเสื้อโคตมือสองแบบที่ไม่เคยสวมมาก่อน และสวมแว่นกันแดดทั้งที่พระอาทิตย์ตกดินแล้ว ถ้าถูกใครเห็นเข้าจริง ๆ จะปล่อยให้คำให้การนั้นสาวมาถึงตัวเขาไม่ได้

เขากดกริ่งด้วยมือที่สวมถุงมือหนัง สักพักก็มีเสียงผู้หญิงตอบมาว่า ค่ะ

"ผมเอง" คูโรซุพูดกับไมค์ "เมอร์รีคริสต์มาส"

เขาสัมผัสผ่านลำโพงได้ว่ายาโยอิยิ้ม

"เข้ามา"

คูโรซุเปิดประตูรั้วโดยระวังไม่ให้มีเสียง และรีบเดินผ่านประตูรั้ว แม้เสียงเพียงนิดเดียวเขาก็ไม่อยากให้คนที่อยู่แถวนี้ได้ยิน ต้องทำให้เหมือนว่าไม่เคยมีใครมาที่คฤหาสน์หลังนี้ในเวลานี้

เขาเดินย่องมาจนถึงประตูบ้าน แล้วไขกลอนด้วยกุญแจที่เคยได้รับมา จากนั้นจึงเปิดประตูและเดินเข้าคฤหาสน์ เขาถอดแว่นกันแดดเก็บใส่กระเป๋า ระหว่างปิดประตูและล็อกกุญแจ เขาได้ยินเสียงคนเดินลงบันได

คูโรซุหันไปมอง ยาโยอิปรากฏตัวขึ้นที่โถงประตูบ้านในชุดเดรสสีเลือดหมู ริมฝีปากเผยรอยยิ้ม

"สวัสดี มาเร็วจัง"

"ผมอยากมีเวลาอยู่ด้วยกันให้นานขึ้นอีกนิดน่ะ" คูโรซุมองหน้าหญิงที่ตัวเตี้ยกว่าเขาราวยี่สิบเซนติเมตร และอายุมากกว่าเขาราวสิบห้าปี "ผมมารบกวนคุณหรือเปล่า"

"เปล่าเลย ฉันเองก็ดีใจนะ มาสิ เข้าบ้านเถอะ" เธอพูดแล้วมองมือของคูโรซุก่อนจะขมวดคิ้ว "แปลกจัง ใส่ถุงมือด้วย คืนนี้อากาศหนาวขนาดนั้นเลยหรือ"

"เปล่าหรอก หน้าหนาวผมกลัวโดนไฟฟ้าสถิตน่ะ" คูโรซุถอดถุงมือแล้วเก็บใส่กระเป๋าเสื้อโคต

"เสื้อโคตตัวนี้ก็ไม่เคยเห็นเลย"

"เพื่อนให้มาน่ะ ไม่เข้ากับผมหรือเปล่า"

"เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น เธอใส่อะไรก็ดูดีไปหมดแหละ ว่าแต่นั่นอะไรหรือ" เธอมองถุงกระดาษที่คูโรซุหิ้วมา

"เก็บไว้ให้ตื่นเต้นทีหลัง" คูโรซุยิ้มให้เธอ

"เหรอ งั้นฉันไม่ถามแล้วดีกว่า"

ยาโยอิเดินนำคูโรซุไปตามทางเดิน ด้านในเป็นห้องนั่งเล่น ตรงกลางมีโต๊ะตัวใหญ่ และมีโซฟาอยู่ล้อมรอบโต๊ะ

สิ่งที่เตะตาขึ้นมาคือต้นคริสต์มาสซึ่งประดับอยู่ตรงกลางหน้าต่างที่ยื่นออกไปข้างนอก ความสูงน่าจะสักหนึ่งเมตรได้ ของประดับที่ติดไว้ส่องแสงเป็นประกายระยิบระยับ

"สวยจัง มีนานแล้วหรือ" คูโรซุถามพร้อมถอดเสื้อโคต

"เพิ่งซื้อใหม่น่ะ เพื่อคืนนี้เลย"

"เพื่อคืนนี้? โดยเฉพาะเลย?"

"ใช่ เข้าไปดูใกล้ ๆ สิ"

ยาโยอิดันหลังคูโรซุให้เดินเข้าไปใกล้ ใบหน้าคูโรซุสะท้อนบนกระจกหน้าต่าง และมีใบหน้ายาโยอิอยู่ข้างหลัง แสงไฟอ่อน ๆ จากด้านบนทำให้ริ้วรอยบนใบหน้าดูลึกลงไปอีก

คูโรซุเบือนหน้าออกจากหน้าต่างแล้วหันไปมองต้นคริสต์มาส มีซานตาคลอสตัวน้อยห้อยอยู่กับกิ่งไม้ เขาไม่อาจพูดสิ่งที่คิดในใจออกไปว่า อายุปูนนี้แล้วยังจะชอบอะไรเหมือนเด็กสาว

นิ้วของยาโยอิเข้ามาประสานกับมือเขา เธอเอามือของทั้งสองวางไว้ข้างต้นคริสต์มาส

"ดีใจจังที่ได้อยู่กันแค่สองคนในคืนคริสต์มาสอีฟ"

"ผมก็เหมือนกันนะ"

คูโรซุพูดพร้อมมองมือตัวเองที่ซ้อนกับมือยาโยอิ ต้องจำให้ดีว่าแตะตรงนี้ คืนนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาจะทิ้งร่องรอยของตัวเองไว้ไม่ได้

เขาแกล้งทำเป็นมองนาฬิกาข้อมือเพื่อเอามือของเธอออกไป "เอ งานเลี้ยงเริ่มกี่โมงนะ"

"สองทุ่ม ถ้าจำไม่ผิดน่าจะที่ไวน์บาร์ในรปปงงิ"

"คุณจะออกจากที่นี่กี่โมง ผมว่าจะออกไปก่อนคุณสักสิบนาที"

"ไม่ต้องเผื่อเวลาเดินทางมากก็ได้ เรายังเหลือเวลาอีกนานเลย"

"งั้นก่อนอื่นเรามาดื่มฉลองกันสองคนดีกว่า" คูโรซุหยิบขวดออกมาจากถุงกระดาษ มีริบบิ้นสีเขียวกับสีแดงพันอยู่ "หวังว่าคุณจะถูกใจนะ"

สีหน้ายาโยอิสดใสขึ้นทันตา

"เฌอเวรฺ-ชองแบร์แต็งนี่ วิเศษเลย เธอเองก็เริ่มรู้จักรสนิยมฉัน

ลูกประคำคริสตัล

1

มีสายโทรศัพท์เข้าระหว่างนาโอกิกำลังแสดงการใช้มีดหั่นอย่างสวยงามให้ลูกค้าดู เขากำลังทำงานพิเศษที่ร้านอาหารเทปปังยากิ หรือร้านที่ปรุงอาหารบนกระทะเหล็กร้อนตรงหน้าลูกค้า เขาสัมผัสได้ว่าสมาร์ตโฟนกำลังสั่นอยู่ใต้ชุดพ่อครัว แต่เขาใช้มือทั้งสองข้างทำงานต่อโดยไม่สนใจโทรศัพท์ ไม่ใช่แค่สับเนื้อเท่านั้น เขายังทำให้ไฟลุกโพลงขึ้นสูงเพื่อให้บรรดาลูกค้าหน้าเคาน์เตอร์ตื่นเต้น คืนนี้มีลูกค้าเป็นเด็กเล็กด้วย เขาจึงตั้งใจทำการแสดงกว่าปกติ ระหว่างเขาทำนู่นทำนี่สักพักสมาร์ตโฟนก็นิ่งไป

ลูกค้าที่นั่งล้อมรอบกระทะเหล็กร้อนรูปตัว U มีแปดคน และมีสามคนเป็นคนญี่ปุ่น เขาฟังพวกเขาคุยกันจึงรู้ว่าสามคนนี้ไม่ใช่นักท่องเที่ยว แต่เป็นครอบครัวที่อาศัยอยู่ในบอสตัน ลูกชายอายุราวสิบขวบ

“เพิ่งรู้ว่าร้านที่มีเทปปังยากิให้กินอยู่ใกล้ขนาดนี้” ชายที่น่าจะเป็น

พ่อพูด “แถมราคาก็สมเหตุสมผล ดีจริงๆ”

“จริงด้วย ตอนแรกนึกว่าต้องไปนิวยอร์กถึงจะได้กินเสียอีก” หญิงที่น่าจะเป็นภรรยาของเขาตอบ

“แวะมาได้ทุกเมื่อเลยนะครับ นอกจากเทปปังยากิ ร้านเรายังให้บริการอาหารญี่ปุ่นอีกหลายประเภทเลยครับ” นาโอกิพูดระหว่างแบ่งเนื้อที่ย่างเสร็จใส่จานของแต่ละคน

“มาแน่นอนค่ะ มีอูดงกับพวกข้าวหน้าต่างๆ ด้วย ดีใจจัง” ลูกค้าหญิงกล่าวแล้วเงยขึ้นมองหน้านาโอกิ “ว่าแต่ฉันสงสัยมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว คุณพ่อครัวหน้าคุ้นมากๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนไม่รู้”

“งั้นหรือครับ ผมหน้าโหลน่ะครับ”

“หน้าโหลเสียที่ไหน หน้าตาหล่อจนน่าเสียดายที่มาเป็นพ่อครัวด้วยซ้ำ ว่าไหมคุณ”

“อือ หน้าตาดี” สามีพูดเออออโดยไม่ตั้งใจมองหน้านาโอกิ แล้วเริ่มขยับตะเกียบ เขาแค่พูดไปตามภรรยา คงไม่ได้สนใจ

“ขอบคุณครับ เชิญรับประทานตามสบายนะครับ” นาโอกิก้มหัวแล้วกลับไปในห้องครัว

เขาหยิบสมาร์ตโฟนออกมาดูประวัติสายเข้า แล้วเขาก็ตกใจเมื่อพบว่าคิมิโกะพี่สาวที่อยู่ญี่ปุ่นเป็นคนโทร.มา เขาเคยบอกหมายเลขโทรศัพท์แก่พี่สาวก็จริง แต่เธอแทบไม่เคยโทร.มาเลย เธอส่งอีเมลมาด้วยเขียนว่า มีเรื่องสำคัญ ว่างแล้วช่วยติดต่อมาด้วย

เขาขี้เกียจพิมพ์อีเมล จึงโทรศัพท์หาเธอ

“ฮัลโหล นาโอกิใช่ไหม” เสียงของคิมิโกะดังขึ้น เธอรับสายทันที เสียงดังชัดเจนจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นสายระหว่างประเทศ

“ใช่ มีธุระอะไรหรือ ไม่รู้ว่าที่โน่นกี่โมงแล้ว แต่ตอนนี้ผมทำงานอยู่”

"งั้นเข้าเรื่องเลยนะ สัปดาห์หน้าวันที่ 14 เธอกลับมาได้ไหม วันที่ 14 ตามเวลาญี่ปุ่น แปลว่าที่โน่นคงเป็นวันที่ 13"

"อะไรเนี่ย กะทันหันจัง วันนั้นมีอะไรหรือ"

"ลืมแล้วหรือ วันที่ 14 เป็นวันเกิดพ่อไง เลยอยากจัดงานเลี้ยงเล็ก ๆ ให้น่ะ"

"หา? พูดอะไรของพี่ อย่าโทร.มาถึงอเมริกาด้วยเรื่องพรรค์นี้สิ ผมยุ่งอยู่นะ"

"พี่อยากให้เธอกลับมา ขอร้องละ"

น้ำเสียงของพี่สาวฟังดูอัดอั้นตันใจ นาโอกิสงสัยก็จริง แต่เขาตอบได้เพียงว่า "จะกลับได้ไงล่ะ ใครจะกลับไปเพื่อเรื่องแค่นี้"

"แต่นี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะ"

"หมายถึงอะไร"

"เธอจะได้เจอพ่อเป็นครั้งสุดท้าย"

นาโอกิตกใจจนตอบไม่ถูกไปครู่หนึ่ง เขาพักหายใจหายคอแล้วถามต่อว่า "หมายความว่าไง"

"มะเร็ง ระยะสุดท้าย ที่ตับ ตับอ่อน...และลามไปอีกหลายที่"

นาโอกิใจเต้นเร็วขึ้น เขาไม่คิดไม่ฝันว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ "ไม่เห็นเคยรู้มาก่อน"

"พี่กับแม่ตกลงกันว่าจะไม่บอกนาโอกิจนกว่าจะถึงที่สุดจริง ๆ เพราะคิดว่าเธอคงกำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ"

นาโอกิตอบไม่ถูกอีกครั้ง เขาเพิ่งตระหนักว่าทุกคนคำนึงถึงเขาจริง ๆ

"มะเร็ง...งั้นหรือ รักษาไม่ได้แล้วหรือ"

"หมอบอกว่ารักษาไม่ได้แล้ว อาจเป็นอะไรไปได้ทุกเมื่อ พ่อเองยังทำตัวแข็งแรงก็จริง แต่น่าจะทรมานหลายจุดเลยแหละ"